

[Elisabeth Arnold]

Hr. Gert Petersen beskrev jo tydeligt, hvordan det fungerede, hvad det kunne bruges til, men subsidiaritetsprincippet garanterer kun en eneste ting. Det garanterer, at vi kan få nogle herlige slagsmål om, hvor tingene skal placeres i EF, og her er det, jeg ikke forstår, at de to stridsmænd, hr. Gert Petersen og hr. Glønborg, ikke tør tage det slagsmål. Hvad er det, I er så bange for?

Det er da pragtfuldt, at princippet er fremhævet i Traktaten på en af de første sider, så vi alle sammen kan sige: Jamen det er vigtigt, derfor skal vi udfordre det, og vi skal prøve masser af gange at få flyttet kompetencen oppefra og nedad. Den kamp er da værd at tage. Hvorfor tør I ikke det?

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Hr. Duetoft efterlyser et fast holdepunkt for ens formodninger om fremtidsmulighederne. Jeg vil hellere bruge udtrykket formodninger end bruge – eller misbruge – ordet tro i denne sammenhæng.

Jeg må sige, at vi har noget ganske konkret at knytte dem til, nemlig vores ret til at sige nej. Den giver os ret til at forhandle videre – det er ikke noget, som er grebet ud af luften – og hvis ikke den gør det, er vi blevet læsterlig snydt, da vi gik ind i EF, og det håber jeg ikke hr. Duetoft vil påstå.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Herefter har en række privatister bedt om ordet, og den første er fru Lilli Gyldenkilde.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal tillade mig under denne højtidelige debat at tale en lille smule om, hvordan der egentlig ser ud i Europa, og jeg vil godt tage udgangspunkt i, at det største økonomiske problem, der overhovedet findes i EF-landene, er en arbejdsløshed på 9,2 pct. Det vil sige, at 15 millioner mennesker er arbejdsløse i EF, og alligevel har EF-landene aftalt en Økonomisk og Monetær Union, der trækker i retning af forøget arbejdsløshed i en lang periode.

Det er en følge af adgangskravene til ØMU'ens tredje fase, som vi har været inde på tidligere i dag. 9 ud af de 12 medlemslande kommer til kort på et eller flere af disse krav,

og specielt mange af de sydeuropæiske lande er meget langt fra at kunne opfylde kravene. Disse lande skal allerede nu i gang med at føre en meget stram økonomisk politik for at gøre sig håb om at kunne opfylde kravene sidst i 1990'erne.

Flere lande, f.eks. Holland, Spanien og Italien, har allerede bebudet både skatteforhøjelser og offentlige nedskæringer med henvisning til ØMU'en, og det er milliardbeløb, vi taler om her. Så sent som i weekenden har EF's økonomi- og finansministre udtalt, at den økonomiske strategi i EF bl.a. gik på at reducere det offentlige forbrug – sådan er det i hvert fald refereret i Financial Times fra i går – og det gavner i hvert fald ikke beskæftigelsen. En sådan stram finanspolitik vil have negative virkninger på beskæftigelsen i en årrække. Nogle få økonomer, bl.a. professor Niels Thygesen, mener noget andet, og det skal de have lov til, men SF tror i hvert fald ikke på det, og vi vil ikke indrette verden efter det.

Danmark og Frankrig opfylder i dag formentlig ØMU-kravene, men også Frankrig og Danmark må fastholde en meget stram økonomisk politik for fortsat at kunne gøre det, og både de og vi vil føle virkningerne af svigtende eksport som følge af stramningerne i det øvrige EF. Man skal derfor ikke tro, at indkøringen af ØMU bliver uden problemer for Danmark.

Det er derfor noget snak, når nogen vil hævde, at vi allerede har betalt den fulde pris for tilpasningen til ØMU'en. Og hvis vi har betalt en pris, har vi i øvrigt betalt den i form af et fald i produktionen på ca. 10 pct. i forhold til EF-gennemsnittet og en rekordhøj arbejdsløshed. 310.000 personer er registreret som arbejdsløse i øjeblikket.

Der er nogle i Socialdemokratiet, der drømmer om, at Traktaten kan bruges til at gennemtvinge en samordnet beskæftigelsesfremmende politik i EF. Vi mener i SF, at det er noget snak. Ministerrådet kan jo kun med kvalificeret flertal give nogle henstillinger, som ikke er juridisk bindende, og det har vi haft en større debat om i dag. Fakta er, at ØMU'en ikke kan bruges til beskæftigelsesfremmende politik, og det er vel ærlig talt også derfor, at Socialdemokratiet gør sig så store bestræbelser for, at vi ikke skal tage stilling til tredje fase af ØMU'en nu, men at den skal ud til en senere folkeafstemning.